

Отстрани:

Тютюнътъ е 14 литри и едно 50 драма за васъ.

На гърба:

Дадохъ 5 гроша за подковаване коня на Вайовичъ.
(Арх. Н. Б. № 8947, пап. 67).

Второто гласи:

Отъ радостъ плакахъ. Тъй, драги брате Панайоте, всички сж радостни; тукъ всички сж пълни съ надежди; тукъ нашата победа е осигурена, защото нашитѣ братя руси идатъ да ни помагатъ явно; тѣ правятъ голѣми жертви за насъ. Азъ ще чакамъ тукъ още 2—3 дена дано получа малко пари, да изпратя на семейството, а после ще отида тамъ, гдето г. Министра опредѣли, мисля, че въ всѣки случай ще отида къмъ Алексинацъ, като преводачъ при шаба, но сигурно не зная. Ако дойда тамъ, ще ви донеса пакъ писмо отъ вашитѣ и единъ чифтъ долни дрехи, т. е. риза и гащи. Сапуновъ тукъ не е идвалъ никакъ и азъ се съмнявамъ да не е умрѣлъ, защото никой за него не знае нищо. Коня отъ Ржана взехъ и го предадохъ на Димитъръ Стефановъ и на Петъръ Енчевъ, не знамъ дали сте го получили. Сбогомъ, поздравявамъ всички познати, които желаятъ да знаятъ за менъ, а васъ поздравявамъ вашъ искренъ приятель

Георги Милетичъ

На гърба:

„Господину Панайоту български войвода въ лагера Св. Стефанъ и Делиградъ.

Ако го нѣма въ Делиградъ, моли се пощенския чиновникъ да го изпрати въ главния щабъ, при Г-нъ генералъ Черняевъ, гдето и да се намира, тамъ ще знаятъ где е Панайотъ Хитовъ и ще му го предадатъ или изпратятъ“.

(Арх. Н. Б. 3948 пап. 67).

На 15 септемврий сърбитѣ отхвърлиха турското предложение за продължение примирието, добили вѣра въ силитѣ си и успѣха, но пакъ бѣха бити. Докато да се разбере истинското положение, слуховѣтъ за победи опияняваха българитѣ задъ Дунава, толкова повече, че руско-бѣлг. дружини се проявиха добре. И тѣкмо по тоя случай Иванъ Вазовъ написа на 10 октомврий 1876 г. стихотворение „Боятъ на 16 септемврия“, посветено на командира на руско българската бригада полковникъ Медвѣдовски и печатано въ в. „Стара планина“ отъ 16 октомврий с. г.

Първиятъ му куплетъ гласи:

„Гордѣй се, мой народе жалний,
Сълзитѣ си отрий сега, —